

Démoni¹ érintés

A múlt ármjai

fine
selection

S P I R I T   B L I S S

Spirit Bliss

*A múlt
árnyai*

Démoni érintés I.

Spirit Bliss

*A múlt
árnyai*

Démoni érintés I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*„A démonoknak akkor se higgyünk, ha igazat mondanak!”
(Gabriel García Márquez)*

Prologus

Lihegve rohantam végig a csatornán. A tornacipőmmel felvertem a szennyvizet a nadrágom szárára, de nem foglalkoztam most ilyen apróságokkal. A szívem a torkomban dobogott, a kezem pedig reszketve szorította a nyakamban lógó tarisznát. Nem hallottam semmit a fülemben dobogó vér zúgásától, de tudtam, hogy jönnek utánam – hangtalanul, mint az árnyék. Egyszerűen éreztem. Ha az ember folyamatos életveszélyben van, megtanul az ösztöneire hagyatkozni – márpedig a jelenben senki sem tudhatta, mikor fújja ki az utolsó lélegzetét.

Futás közben rácsaptam a falon lévő piros gombra, ettől a plafonra szerelt öntözőrendszerből szenteltvíz kezdett hullani. Ez egy időre feltartja majd őket. Talán pont elég időre ahhoz, hogy megakadályozzuk a közelgő világvégét...

Hallottam a dühös morgolódást, de nem mertem hátrafordulni, csak szaladtam tovább. Egyik tenyeremet szúró mellkasomra nyomtam, hogy enyhítsem a fájdalmat, de nem sokat használt. Már

patakokban folyt rólam a víz, mire elértem a célomat. A fémajtó nyikorogva tárult ki előttem, és apám aggodalmas arca volt az első, amit megláttam odabent a szobában.

– Itt van. Megszereztem! – vettem le azonnal a tarisznyát a nyakamból, és apám felé nyújtottam.

Nő férfiruhában

Fájdalmas sikoly hagyta el a számat, valaki a hajamba markolt, és felrángatott a földről. Erőtlenül próbáltam kiszabadulni a szorításból, hiába. A szemem már nyitva volt, de a könnyektől csak homályosan láttam. A lábam újra és újra összecsuklott, ahogy az idegen vonszolni kezdett, és éreztem, hogy a combom külső felét horzsolja a föld. Fogalmam sem volt, mi történik velem. Minden olyan zavaros volt.

– Gyerünk, banya, szállj fel! – nyomódott a hasamba valaminek a széle. Hogy elkerüljem az újabb fájdalmat, engedelmeskedni akartam az utasításnak, de nem volt elég erőm hozzá. A durva férfikéz végül belemarkolt a fenekembe, és feltolt valami platófélére. Pár másodpercig csak feküdtem mozdulatlanul, remélve, hogy vége a megpróbáltatásaimnak, de csalódnom kellett. A férfi némi motozás után felugrott mellém, és megragadta a csuklómat. A testével nekem préselődve nehezedett rám, hogy lefogjon, amitől a hányinger és a frász kerülgetett.

– Ne, kérem! Ne bántson! – rimáncodtam. Biztos voltam benne, hogy meg akar erőszakolni. Mi mást akarhatna tőlem? A Rejtekhelyen sok szörnyű történetet hallottam. A vérszívók nem kímélték a nőket,

ahogyan a talpnyalóik sem, ha a szolgálataikért cserébe ajándékként kaptak egy-egy fogolyt. Szerencsére nekem eddig nem kellett átesnem ilyesmin. A mi kolóniánkra két évtizedig nem találtak rá a föld alatt, mert a biztonsági rendszerünk profi volt, apámnak köszönhetően.

Hirtelen nedvesség fröccsent rám. Először nem tudtam, honnan jött, aztán döbbenet értettem meg, hogy arcon köptek.

– Sosem érnék *úgy* hozzád, te undorító pokolfajzat! – sziszegte a férfi, miközben ujjai fájdalmasan szorították az állkapcsomat. Ahogy elengedett, a fejem a platónak csapódott. Szédelegve meg akartam érinteni a tompa lüktetés helyét, de ismét megragadta a kezemet, és valamit köré tekert. Megkötöz engem! – jöttem rá.

Feljajdultam, ahogy a csomó a kézfejemben fájdalmasan elzárta a vér útját.

– Vigyázz rá, Kislány! – Hallottam leugrani a földre, aztán nem sokkal később döcögve elindultunk. A fejemet oldalra fordítva töröltem le a nyálat az arcomról, miközben az agyam pörögni kezdett.

Emlékeztem a csatornára, apámra, arra, hogy értünk jöttek... Hát sikerült! – nyögtem fel. – Itt vagyok!

Felhúztam magam ülő helyzetbe, aztán izgatottan szétnéztem. Egy szekér hátuljában voltam néhány mezőgazdasági eszköz és egy nem túl kedvesnek tűnő kutya társaságában. Nem ismertem fel a fajtáját, de abban biztos voltam, hogy a házi ölebtől távol áll. A plató végében feküdt, és úgy figyelt engem, mintha egyetlen parancsszóra várna csak, hogy végre belém kóstolhasson.

Ki kell szabadulnom! Meg kell találnom Öt, hogy végezhessen velem! Megmozgattam a csuklómat, de csak azt értem el, hogy lehorzoltam a bőrömet. Nem messze tőlem egy kasza feküdt. Ha egyedül lettem volna, talán a segítségével sikerül elvágnom a kötelet, de

Kislány mellett – aki nem is volt olyan kicsi – nem mertem megmoccani sem.

– Hová visz? – kérdeztem. A bakon ülő férfi mintha meg sem halotta volna, csak meredt maga elé az útra. Nem láttam értelmét ismét megkérdezni, már csak azért sem, mert nem akartam újra feldühíteni. Felhúztam a lábamat, és dühösen elkönyveltem magamban, hogy a farmerem több helyen is elszakadt, miközben ez az állat idevon szolt. Vennem kellett pár mély levegőt, hogy ne kezdjek el káromkodni. A dédnagymamamtól örökölt ezüst karkötőt kellett eladnom, hogy megvehessem ezeket a ruhákat. Hiába próbáltam alkudozni az áruval, azt felelte, hogy örüljek, ha nem pucéron kell mászkálnom. A ruha, az étel és a tiszta víz nehezen beszerezhető árucikk volt, mióta Véreskezű Casimir átvette az uralmat a fenti világban is.

Mivel egyelőre nem tudtam mihez kezdeni, lehunytam a szememet, és megpróbáltam pihenni egy kicsit. A deszka nem volt túl kényelmes, de aludtam már ennél rosszabb helyen is. Akárhová megyünk, szükségem lesz minden erőmre.

Hogy ellazítsam magam, gondolatban végigvettem a Delawer család leszármazottjainak neveit és születési, valamint halálozási dátumaikat. A történelmet mindig is szerettem, még a vámpírok történelmét is. Apa inkább a reál tudományokat kedvelte – a legzseniálisabb tudós volt, akit valaha csak a hátán hordott a föld –, anya és én ezzel szemben az irodalomért és a történelemért voltunk oda. Legalábbis ezt mesélték nekem róla. Meghalt, miután engem a világra hozott.

A lovak hirtelen álltak meg, a kocsi pedig döccenve rándult egyet. A fadeszka a hátamnak ütközött, valószínűleg elszundikálhattam egy kicsit anélkül, hogy feltűnt volna, mert a kietlen út helyett egy város főterén találtam magam. Emberek nyüzsögtek mindenfelé – valami vásárféle lehetett, mert a különböző árukkal megrakott

asztalokról mindenki érdeklődve válogatott. A nyáltermelésem azonnal beindult. Rég láttam már ennyi ételt, az illatuk pedig egyenesen kízó volt. Friss kenyér-, hús- és gyümölcsillat töltötte meg az orromat. A hasam hangosan kordult egyet.

– Gyerünk, lefelé! – zökentett ki a kízó élvezetekből fogvartartóm, aztán eloldozta a kezemet, és lelökösött a kocsiról. Kislány árgus tekintettel követte a mozgásomat, de a plató sarkában maradt. Zavartan vettem észre, hogy az emberek nagy része felhagyott a vásárlással, és engem bámul, mint valami cirkuszi látványosságot.

– Mi folyik itt? – lépett elénk két idegen. A tankönyveim alapján, amelyekből apám tanított minket, lovagok lehettek. A vászoningük felett bőrből készült pikkelyes mellvértet viseltek, az oldalukon kard lógott, a nyakukba kötött köpeny pedig vörös színű volt, akár a frissen ontott vér. Megszokott volt, hogy a harcosok vörös vagy fekete ruhát hordtak, taktikai okok miatt. Ha a harctéren ne adj isten megsérültek, az ellenség így nem látta a vérfoltot. A gyengeségüket és a gyenge pontjaikat titkolták ezzel a trükkel, ami sokszor az életüket mentette meg.

– Orson Travers a nevem, jó uram, és boszorkányt fogtam! – húzta ki magát büszkén a mellettem álló férfi. A gyomrom hirtelen ugrott egyet. Szóval ezért volt minden? Mert azt hitte, hogy én... Hirtelen a tankönyvekből valami más is beugrott, ami egyáltalán nem nyugtatott meg.

– Elnézést, de én nem vagyok boszorkány! – tiltakoztam halk hangon. – Ez valami tévedés!

– Hogy mersz megszólalni, banya? – vágott közbe Orson – a szája szinte habzott a gyűlölettől –, aztán ismét a lovagokhoz fordult. – Férfiügyében feküdt a szántó kellős közepén.

– Igaz ez? – nézett rám összevont szemöldökkel az egyik lovag, miközben végigjártatta a tekintetét a ruhámon. A vonásai szigorúnak tűntek – a hangom remegni kezdett.

– Igen, de...

– Hallottátok, beismerte! – csattant fel Orson, mire a tömegben végigzúgott a felháborodás. *„Férfiruhát visel.”* *„Biztos, hogy boszorkány.”* *„Csak egy démonfajzat lenne képes ilyen széntségtelenségre.”*

– Igen, ez tényleg férfiruha, de nem vagyok boszorkány, én csak...

– Az agyam veszettül pörögni kezdett, mert a máglyahalál nem tűnt túl kellemes élménynek. – Megtámadtak, elraboltak, és megszöktem – hadartam végig az első mesét, ami eszembe jutott a Vámpír-kódexnek köszönhetően. Volt benne egy régi történet, ezért úgy véltem, hihetőnek tűnhet, amit mondok. – Rokonlátogatóba jöttem, de néhány bandita utunkat állta. Elvettek minden nálam lévő értéket, és magukkal hurcoltak – telt meg könnyekkel a szemem. Igyekeztem a világunkban történt sok szörnyűségre gondolni, hogy hitelesen tudjam alakítani a szerepemet.

– Bántották a kisasszonyt? – szólalt meg a másik lovag. Zömök volt, olyan súlyemelő alkat, és répavörös hajjal, valamint arcszörzettel büszkélkedhetett. Sokkal kedvesebbnek tűnt, mint a társa, és mintha tényleg aggodalmat véltem volna felfedezni a hangjában és a tekintetében.

– Nem. Nem, szerencsére, nem. Csak pár horzsolásom van, semmi több – ráztam meg a fejemet.

– Ugyan, minden szava szemenszedett hazugság! Csak nem hiszik el a lovagurak, amit mond? – csattant fel a férfi.

– Azt hiszem, innen már a mi dolgunk az eset – ragadott karon a mogorvább lovag, de még mindig finomabban bánt velem, mint a kocsis.

– És mi lesz a jutalmammal? – tiltakozott Orson. – Elfogtam egy boszorkányt, ezért húsz arany jár! – követelte a jussát. A lovag arca elsötétült, ujjai pedig a kocsis iránti düh miatt fájoan összeszorultak a felkaromon.

– Ha nem takarodsz innen, örülhetsz, ha húsz botütéssel megúszod! – sziszegte a férfi képébe, aztán hátat fordítva neki elindult a vásári asztalok között, magával vonszolva engem is. Botladozva igyekeztem lépést tartani vele, de minden tagom fájdalmasan tiltakozott az erőltetett menet ellen.

– Lassabban, kérem... – motyogtam. A lovag nem szólt egy szót sem, de érezhetően visszavett a tempóból. Hálásan sóhajtottam fel, és megpróbáltam összeszedni a bátorságomat. – Hová visznek? Mi lesz most velem? – kérdeztem végül.

– Mansfield püspök elé. Majd ő eldönti, hogy igazat mondasz-e – jött a cseppet sem megnyugtató válasz. Az egyház kegyetlen és elvakult boszorkányüldözéseket folytatott, és az, hogy egy vallási vezető fog dönteni a sorsomról, nem feltétlenül jelent jót számomra. Felrémettem előttem néhány kínzási mód, amellyel az ártatlan embereket kényszerítették vallomásra, hogy boszorkánynak kikiáltva végül máglyára küldjék őket.

Történelemórára egyszer a középkori kínzásokról kellett házi dolgozatot írnom. Valamiért az orrfacsarás maradt meg bennem leginkább. Talán mert tréfásan hangzott – mint a barack a fejünkre vagy a hátsón billentelek kifejezés –, de korántsem volt az. Az ember orrcimpáját átszúrták egy fémpálcával, és addig tekerték körbe-körbe, míg le nem szakadt az orra. Az emberi orr három teljes kört bír ki, mielőtt megadja magát. Legalábbis a könyv szerint – futott végig rajtam az idegrelő borzongás.

– Regan! – A férfihangra mindkét lovag azonnal megtorpant. Egy magas, csuklyás köpenyt viselő alak sietett felénk. A férfiak meghajtották a fejüket, így sejtettem, hogy valami rangos személylél van dolgunk. Az ismeretlen megállt előttünk, keze a magasba emelkedett, és hátracsúsztatta az arcát takaró csuklyát. Az arcvonásai karakteresek voltak – szögletes áll, telt ajak és vastag, de ívelt szemöldök –, mégis volt valami, ami miatt jóképűnek mondtam volna. Hosszú, szőkésbarna haját kissé csapzott copfban viselte – vagy kapkodva fogta össze, vagy a csuklya miatt szabadult el néhány tincs –, tekintete pedig kéktopázként ragyogott egyenesen rám.

– Mit tehetünk a fiatalúrért? – érdeklődött tiszteletteljesen a komorabb lovag, akit ezek szerint Regannek hívtak.

– Hallottam, hogy elfogtatok egy lányt – tartotta még mindig fogva a pillantásomat.

– Így van, Úrfi!

– Ő lenne az? – lépett elé, aztán kezébe vette az államat. Kényelmetlenül éreztem magam, amiért egy vadidegen tapogat, de vagy nem vette észre, vagy nem foglalkozott vele.

– Igen, Úrfi!

– Azt is hallottam, hogy boszorkánysággal vádoltátok, de ő valami támadást emlegetett... – folytatta, miközben az egyik ujjá kismított a homlokomból egy kósza tincset.

– Igen, Úrfi! – helyeselt ismét Regan.

– Te vagy Roderica Galahad? – jött egy újabb kérdés, ami ezúttal hozzám szólt. A név olyan ismerős volt... Roderica... Rica... Ó, te jó ég! – kerekedett el a szemem. A szívem a torkomban dobogott, de megpróbáltam nyugalmat erőltetni magamra.

– Igen. De csak Rica – tettem hozzá a könyvben olvasottak alapján. – A Roderica olyan, mintha valami bűzös gyógynövény nevét viselném. – A férfiarcra mosoly ült ki, aztán bólintott.

– Eresszétek el! – adta parancsba.

– De, Úrfi, tudja jól, hogy ha valakit boszorkánysággal vádolnak, akkor muszáj a püspök úr elé vinnünk – tiltakozott ijedten a lovag.

– Ez a lány itt nem boszorkány, erről én kezeskedem! Ő az unokahúgom. A püspök úr is tud az érkezéséről – tette hozzá, miközben nekem leesett az állam. Casimir Delawer maga állt előttem, még emberi alakjában.

Unokahűg

A testem megfeszült, és az arcomon lévő gyengéd kéz hirtelen mint ha savként kezdte volna marni a bőrömet. Alig bírtam ki, hogy ne teljesítsem be már most a feladatomat, de legnagyobb sajnálatomra még nem jött el a megfelelő idő. Nem volt nálam semmiféle fegyver, és a két férfi simán lefogott volna, ha pusztá kézzel esem neki ennek a szörnyetegnek.

– Inkább keressétek meg azokat a gonosztevőket, akik az életére törtek! – zökkentem ki a gondolataimból, mikor Casimir kék tekintete megkeményedve fordult a lovakok felé. Meghunyáskodva hajtották le a fejüket. – Elmondanád, kérlek, kik támadtak rátok az úton?

– Én... – jöttem zavarba. Megpróbáltam felidézni a Kódexből tanultakat, de hirtelen a saját nevem sem jutott eszembe.

– Ne félj, most már nem eshet bajod – nézett rám biztatóan. Az ő szájából ez a mondat majdhogynem komikusan hangzott. A vilá-
gunk zsarnoka, amint megígéri, hogy biztonságban vagyok mellette. Ha Hale ezt hallaná, valószínűleg könnyesre röhögné magát!

– Köszönöm – motyogtam, miközben igyekeztem nem foglalkozni a rám törő hányingerrel. – Három férfi volt. Megölték a két szolgámat, aztán elvették a lovainkat, és magukkal hurcoltak. Az egyik ló után kötöztek, de a ruháimban csak lassan tudtam haladni, ezért arra kényszerítettek, hogy felvegyem ezt a férfiruhát – hajtottam le a fejemet, hogy ne zavarodjak bele a mesémbé a rám szegeződő tekintetek kereszttüzeiben. – Órákig mentünk, aztán megálltunk pihenni egy erdőben. Azok a gyilkosok veszekedni kezdtek egymással, hogy... hogy melyiküké legyen először a zsákmány – vörösödtem el, de nem változtathattam az eredetileg megtörtént dolgokon, amelyeket lejegyeztek a Kódexben. – Én pedig kihasználtam, hogy egymással vannak elfoglalva, és elillantam. Azt hiszem, elájultam azon a szántón, ahol végül az a vadállat megtalált. Boszorkánynak hitt, és...

– A többit már tudjuk – bólintott Casimir.

– Tudna a kisasszony leírást adni azokról a gazfickókról? – érdeklődött Regan.

– Nem is tudom... Annyira féltem – remegtem meg, mire Casimir nyugtatóan megérintette a kézfejemet. Önkéntelenül rántottam el a karomat, aztán mikor rájöttem, hogy hibáztam, szempilla-rebegetve pillantottam fel a három férfira, mintha csak szemérmességből reagáltam volna így. – Az egyikük azt hiszem, magas volt és barna hajú. Igen, így volt – bólintottam. – A másik pedig alacsony és tömzsi. Neki fekete haja volt. A harmadiknak meg volt egy sebhely itt, az arcán – mutattam meg a képzelt heg helyét. – De többre tényleg nem emlékszem... Sajnálom.

– Érthető, hogy a kisasszonyt megviselték a történetek. Igyekszünk mihamarabb fülön csípni azt a három akasztófáravalót, és biztosíthatom róla, hogy meg fognak bűnhődni a tettükért – hajolt meg előttem Regan.

– Akkor az urak mehetnek is a dolgukra. Én majd gondoskodom az unokahúgomról. – Casimir hangja magabiztos és ellentmondást nem tűrő volt, a lovagok pedig egy újabb apró főhajtás után azonnal magunkra is hagytak.

– Már azt hittem, hogy tényleg boszorkánynak hisznek, és máglyára vetnek – lélegeztem fel egy kissé megkönnyebbülve, aztán újra tudatosult bennem, kivel is maradtam kettesben.

– Szerencsére, nem így történt. Gyere, biztosan fáradt és éhes vagy – nyújtotta felém a karját az állítólagos unokatestvérem. Viszolyogva fogadtam el a gesztust, eldöntve, hogy amint lehetőségem adódik rá, végrehajtom a feladatomat. Az emberek érdeklődve fordultak utánunk, ezért igyekeztem csak előre nézni.

– Ne foglalkozz velük! – hajolt le a fülemhez Casimir, mire apró reszketés futott végig rajtam. – Egy férfiruhában lévő lány a titokzatos Úrfi társaságában, sajnos nagyobb látványosság, mint amelyet kelteni szerettem volna.

– Titokzatos? – vontam fel a szemöldökömet.

– Majd elmesélem otthon. Előbb vagy utóbb úgyis hallanád a pletykákat – ült ki apró mosoly a férfiarcra, mintha szórakoztatták volna a mondottak.

Mély levegőket véve igyekeztem kitalálni, mihez is kezdjek most. Mindenképpen szükségem van valami fegyverre, és el kell érnem, hogy kettesben maradjak vele. De mi lesz aztán? Apámnak nem volt elég ideje felkészíteni a továbbiakra, mert hirtelen kellett döntenie. Hogyan jutok haza? Esetleg itt ragadtam mindörökre?

Vadidegen környezetben teljesen egyedül, világrengető titkokkal a fejemben, és valószínűleg úgy, hogy gyilkosnak hisznek majd. Rémülten hunytam le a szememet egy másodpercre, mert éreztem, hogy kezd eluralkodni rajtam a pánik. Nem engedhettem meg

magamnak, hogy összeomljak. Az egész emberiség sorsa nyugodott a vállamon.

A gondolataimból kikökenve néztem végül fel az orrom előtt magasodó, légiesen karcsú, kovácsoltvas kapura, amely mögött a távolban egy hatalmas kőkastély állt. A három torony, amely úgy tört a magasba, mintha át akarná fújni a kék eget, egyszerűen lenyűgözött. Az egyikén ott lobogott a Delawer család címeres zászlaja: két kard X alakban egymásra fektetve, markolatukra egy-egy sárkány kapaszkodott fel. Hale-lel egy csomószor röhögtünk a saját szimbólumértelmezésünkön: a sárkányok a Delawer nőket jelképezik, akik elnyomják a ház férifjait. A sárkányokhoz képest aránytalanul nagy kardok pedig az ő frusztrációjukat vetítik ki, és a kompenzálást szolgálják. Az egész elmélet még egy üknagymama miatt jutott eszünkbe, aki letérdeltette egy pocsolya fölé a férjét, hogy sárfoltok nélkül át tudjon kelni a hátára lépve. Legalábbis a Kódex így mesélte.

Meglepett, hogy nem találtam öröket a kapuban. A nemesek általában nagyon adtak a biztonságra, de úgy tűnt, Casimir ezzel egyáltalán nem foglalkozik. Csak egy hatalmas lakat volt a kapun, amelyet a nyakában lévő kulcs nyitott, de azt én is bármikor megbuheráltam volna egy darab drót segítségével.

Ahogy Casimir feltárta előttem a bejáratot, tátott szájjal sétáltam be a kastély előtt elterülő hatalmas parkba. Látszott, hogy valaki rendszeresen és lelkiismerettel gondozza, mert a fű méregzöld színben pompázott. Az ember legszívesebben hátravetette volna magát rajta, hogy az eget bámulja, miközben belélegzi a friss illatokat.

Felcsillant a tekintetem, mikor jobb oldalon megláttam egy magas bokrokkal körbevett kertet is. Nagyjából elzárta a virágágyásokat a kint lévők pillantásai elől. Talán, ha be tudnám oda csalni Casimirt,

megölhetném, és megszökhetnék, mielőtt bárki felfedezné, mit tettem – futott végig az agyamon a gondolat.

Csak nehezen tudtam a küldetésemre koncentrálni ebben a környezetben. A napsütés, a virágok, a hatalmas, gyönyörű épület teljesen elvarázsooltak. Mintha egy évek óta tartó rémálomból ujjcsétintésre felébredtem volna. Csak akkor tudatosult bennem, hogy ez színtiszta illúzió, mikor végül beléptünk a kastélyba.

Az előcsarnok még lehangolóbb hatással volt rám, mint a park. A padló és a falak fehér márványból voltak, akárcsak a lépcsősor, ami az emeletre vezetett. A kiugró épületrész három oldalán hatalmas, félköríves ablakok világították be a teret. A vörös brokátfüggönyök és szőnyegek csak még inkább kiemelték a márvány hűvös fehérségét. A falakat festmények díszítették – főleg tájképek, bár a bejáratnál szemben, a lépcső tetején egy gyönyörű nő portréja nézett szembe a belépővel –, és a plafonon egy gyertyás csillár lógott. A felfüggeszthető fémabroncon vagy húsz gyertyát számoltam, de lehet, hogy több is volt. Éjszakánként igazi fényárban úszhatott az előcsarnok, mikor meggyújtották őket.

– Cas, végre! – Felkaptam a fejemet a kiáltásra. A megszólítottal körülbelül egykorú férfi sietett le izgatottan a lépcsőn. Egy idősebb nő követte, de a korának és a gömbölydedségének köszönhetően ő lassabban szedte a lábát. – Ez a vén csoroszlya már megint nem hagy békén! – morogta a férfi szinte gyermekien dacos arccal.

– Én csak szerettem volna ráigazítani az öltözéket az Úrfira. Hamarosan itt az ünnepség, és még sehol sem tartok – mutatta fel a tűt és a cérnát védekezően a nő.

– Keith, igazán lehetnél egy kicsit segítőkészebb – nevetett fel mély hangon Casimir, mire a barátja sértődötten összevonta a szemöldökét. Eltátott szájjal mértem végig Keith Ridge-ot, mert róla is

pontosan tudtam, hogy kicsoda. Ahogyan azt is, hogy Casimir keze által fog elveszni. Legalábbis, ha nem cselekszem hamarosan...

– Ha már nem állsz ki mellettem, legalább a kisasszonynak bemutatnád... – mosolygott rám őszintén, mintha észre sem vette volna a furcsa öltözékemet. Együtt érzően viszonztam a gesztust. Szegény olyan fiatal volt még, és igazán jóképű. Rövid fekete haja kicsit kócosnak tűnt, vonásai kisfiús bájt kölcsönöztek neki, sötétbarna tekintetéből pedig melegség sugárzott. Nem érdemelt halált. Azt meg még inkább nem érdemelte, hogy a legjobb barátjának hitt valaki gyilkolja meg, pusztán hatalomvágyból.

– Ő itt az unokahúgom, Rica – mutatott be Casimir. Felpillantottam rá, miközben eltüntettem az iránta érzett undort az arcomról. – Ő pedig Keith Ridge, a legjobb barátom és fogadott testvérem.

– Roderica? – kerekedtek el a barna szemek. – Nem úgy volt, hogy csak egy hét múlva érkezik?

– Bizonyos okok miatt korábban indultam – feleltem, remélve, hogy nem kérdeznék rá, mik is lehettek azok a bizonyos okok. Casimir és Keith váltottak egy furcsa pillantást, amit nem tudtam hova tenni, de végül nem faggatóztak.

– És miért van Roderica kisasszonyon ez a förtelmes ruha? – szólt közbe a nő, aki még mindig feltartott tüvel várta, hogy folytathatja-e a munkáját.

– Útonállóknak támadták meg. Nem részletezném, mert nem akarom ismét felkavarni az érzéseit. – Épphogy vissza tudtam fogni magam, hogy ne horkanjak fel Casimir álszent viselkedésétől. – Tudnál adni neki valami rendes ruhát, dadus?

– Persze – bólintott lelkesen a nő. – Gyere csak utánam, kedvesem! Csinálok egy finom fürdőt, és keresek az úrnő régi holmijai között valamit, amit felvehetsz. Körülbelül olyan az alkatod, mint

szegény asszonyomnak volt – sóhajtott fel, és kézfejjével gyorsan letörölt egy kibuggyanó könnycseppet.

– Örülök, hogy itt vagy. Egy időre megmentettél – súgta oda nekem Keith, mikor elmentem mellette. Az arcomat elöntötte a forróság, ezért gyorsan a dada után siettem, aki az emelet felé tartott.

Az egyik hátsó szobához vezetett, amit valószínűleg az igazi Roderica Galahad számára készítettek már elő. Magdalena – mint később kiderült, így hívták a dadát – leültetett egy székre, aztán nekiállt rohangálni, hogy elkészítse a fürdőmet.

– Istenem, ez borzalmas! Mivé lesz így a világ? – csapta össze a kezeit, mikor elmeséltem neki az elrablásom elképzelt részleteit. – Én mondom, higgy nekem, lánykoromban elképzелhetetlen volt az ilyesmi. De az emberiség egyre csak züllik és züllik... – vetett gyorsan keresztet a levegőben. Ha tudta volna, hogy valójában kit szolgál, valószínűleg azonnal szívszélhűdést kapott volna. – Gyere csak, segíték levetni ezeket az istentelen ruhákat – ajánlotta fel végül, mikor a szoba közepén, egy fakádban ott gőzölgött a virágillatú fürdővizem.

– Én... Jobban szeretnék egyedül mosakodni... Ha lehet... – próbálkoztam, de Magdalena nem hagyta magát lerázni.

– Ugyan már, kedveském! Nem kell szégyenlősködni előttem. Ahány gyereket én már felneveltem, láttam elég pucér embert fürdeni. Lányokat, fiúkat egyaránt. Na, persze, nem az enyémekeket. Nekem sosem volt gyerekem... – szomorodott el az arca. – De én vigyáztam még fiatal lányként az úrnőmre és a testvéreire, valamint az Úrfit is én neveltem fel – mesélte lelkesen, miközben nekilátott megfosztani a ruháimtól. Zavartan emeltem a mellem és az alsótestem elé a karjaimat, és gyorsan beléptem a fakádba. A víz enyhén csípte a horzsolásaimat, de igyekeztem nem foglalkozni vele.

– Milyen... milyen ünnep lesz? – tettem fel az első kérdést, ami eszembe jutott, hogy megfedkezhessek a meztelenségemről. A dadus keze megállt dörzsölés közben a hátamon.

– Keith Úrfi és Perlina kisasszony esküvője. De hát, tudja, hiszen ön is azért érkezett, hogy segítsen az előkészületekben, és részt vegyen rajta – ráncolta össze a homlokát Magdalena, és gyanakvó pillantást vetett rám.

– Igen, persze – nyögtem. – Csak egy kicsit össze vagyok zavarodva... Nem érzem túl jól magam... – Szerencsémre, az ijedtségtől, hogy véletlenül elszóltam magam, tényleg elsápadtam, így a dada vonásai átváltottak aggodalmaskodóba. Gyorsan végigsikálta a testemet – hála az égnek, a kényes területeket azért rám hagyta –, aztán segített kiszállni a kádból, és becsavart egy hatalmas lepedőbe.

Miután megszáritkoztam, bekente a combomon lévő sebeket valami hűsítő gyógykenőccsel, és felöltöztetett. Több mint egy órába telt, mire minden egyes kényelmetlen ruhanemű rám került. Egy hosszú, combközépig érő ing, egy alsó- és egy felsőruha. Azt el kellett ismernem, hogy szép, de fel nem foghattam, hogy képesek a nők ezt az öltözéket hosszú távon elviselni...

– Gyere, nézd csak meg magad! Tudtam, hogy pont jó lesz – mosolygott rám Magdalena, aztán a fésülködőasztal tükre elé húzott. A számat eltátva mértem végig magamat. Pont úgy festettem, mint a Kódex egyik kézzel rajzolt képén lévő nő. Roderica Galahad.

Levelek

Elkerekedett szemmel néztem végig a kipakolt ételeken. Különbéféle húsok, mártások, zöldségek, gyümölcsök, sőt, még friss kenyér is volt a vacsoraasztalon. A Rejtekhelyen élő összes ember jóllakhatott volna minimum kétszer belőle. Amint leültem, mohón kaptam a finom falatok után teljesen megfélelkezve magamról. Utoljára talán, valamikor gyerekkoromban volt szerencsém ilyen jól enni – olyan hároméves lehettem. Aztán jött a Sötétség kora, és örülhettünk annak is, ha csak morzsák jutottak.

Éppen egy csirkecombot ragadtam meg és emeltem a számhoz, mikor hirtelen feltűnt a teljes csend. Ahogy felpillantottam, és szembealáltam magam a két döbbent tekintettel, megállt a számban a falat. Ó, hogy az a... Valószínűleg, egy nőtől nem ilyesfajta étkezési stílust szoktak meg. Úgy tömtem magamba mindent, mint egy disznó.

– Jól megéheztél az ijedelemtől... – szólalt meg Keith, mire elvörösödtem.

– Bocsánat...

– Ne szabadkozz! – legyintett Casimir. – Magdalena örülni fog, hogy így ízlik a főztje. Azért is boldog volt, hogy meglátogatsz minket. Így legalább lesz társasága a konyhában.

– Sajnos, főzni nem nagyon tudok, de az biztos, hogy rég ettem ennyire finomat – vallottam be teljesen őszintén, mire Casimir arca elkomorult. A szívem hirtelen a torkomba ugrott. Valami rosszat mondtam? Miért nem tudom egyszerűen csak befogni?

– Igen, sejtem... – tette le Casimir a boros kupáját anélkül, hogy ivott volna belőle. – Azt hiszem, erről is beszélünk kéne...

– Miről? – vékonyodott el a hangom. Nem igazán értettem, hogy miről is van szó, de azt éreztem, hogy éppen egy szakadék szélén egyensúlyozom. Ha bármi rosszat találnék mondani...

– A jövődről. Édesapád szörnyen nehéz helyzetben hagyott a halála után, és arra gondoltam, hogy esetleg itt maradhatnál velünk az esküvő után is – nézett fel rám Casimir gyengédnek tűnő tekintettel. Összezavarodva idéztem fel Roderica Galahad életrajzát, de fogalmam sem volt, milyen nehéz helyzetben lehetett, és hogy vajon igent mondott-e erre a kérésre. A Kódex valamiért nem tért ki erre. Casimir valószínűleg félreérthette a homlokomon megjelenő ráncokat, mert folytatta. – Tudom, hogy nem ezért jöttél, és hogy magadtól eszedbe sem jutna ezt kérni. Nem akarom, hogy úgy érezd, alamizsnát adok vagy kegyelemből fogadlak be – mentegőzött.

– Nem, én... Nem is tudom, mit mondhatnék – dadogtam. – Ez igazán kedves... Csak...

– Ha az adósságok zavarnak, rendezem őket apád helyett, ahogyan ígértem. Nem hagynálak szégyenben az emberek előtt – biztosított róla. Adósság, hát persze! Szóval, ez volt az oka az előbbi komorságnak. Casimir azt hitte, annyira nehéz anyagi helyzetbe kerültem az állítólagos apám miatt, hogy már a falatot is meg kellett vonnom a

számtól. – Elhoztad az adósleveleket, ahogyan kértem? – Hirtelen kivert a víz.

– Elhoztam... Csak... Azok a férfiak elvették minden tulajdonomat. A ládikát is, amiben az adóslevelek voltak – magyaráztam kissé megkönnyebbülten. Ebből is sikerült kivágni magamat, hála az égnek!

– Értem – gondolkozott el Casimir. – Semmi gond, megoldom az ügyet. Feltehetnék még egy kérdést?

– Persze – bólintottam kelletlenül. Legszívesebben nemet mondtam volna, de azt gyanúsnak találhatnák.

– A magánlevelezésed is a ládikában volt? Azt is mind ellopták?

– Igen. Semmim sem maradt – feleltem. Ez félig igaz is volt. Tényleg úgy jöttem ide, hogy csak a ruhám volt az enyém, de mostanra azt is elvették tőlem. Magdalena valószínűleg már elégette a nehezen szerzett farmeremet és a többi cuccomat is – szorult össze a gyomrom.

– Én megtartottam minden egyes leveledet, igazán szörnyű a tudat, hogy az általam küldötted avatatlan kézbe kerültek. Mégiscsak egy kedves rokonhoz szóltak, nem igaz?

– Igen, persze, sajnálom, hogy elvesztettem őket. – Ujjaim idegesen gyűrögették a ruhámat, aztán hirtelen felugrottam a helyemről. – Elnézést, de folytathatnánk később? Szörnyen elfáradtam.

– Persze, menj csak nyugodtan! – állt fel az asztaltól mindkét férfi. – Felkísérjen egyikünk?

– Nem, semmi szükség rá. Csak megfájdult egy kissé a fejem – hadartam.

– Akkor nyugodalmas éjszakát!

– Nektek is jó éjt! – siettem ki az ebédlőből, hogy a folyosón zihálva dőljek a lépcsőkorlátnak. Nem voltam felkészülve az ilyen helyzetekre.

Sosem voltam jó színész. Egyszer Hale, hogy elterelje az emberek figyelmét a szörnyűségekről, írt egy színdarabot, amely az Aranykorban játszódtott, és egy görkorcsofolyzó pincéernőt kellett alakítanom benne. Ahogy kigurultam az emberek elé, abban a pillanatban el is ájultam a stressztől. Amikor közvetlen veszélyben éreztem magam, akkor persze ment a hazudozás, de egy egyszerű beszélgetésnél mintha megálltak volna a kerek az agyamban.

Felsiettem a szobámba, és megpróbáltam lenyugodni. A halántékomon lévő apró ér lüktetéséből tudtam, hogy nemsokára tényleg rám fog törni a migrén, és most, hogy végre a gyomrom nem volt üres, a fáradtság is újult erővel vert le a lábamról. Nem volt sem kedvem, sem energiám átgondolni a történeteket, ezért úgy döntöttem, hogy a fejtörést inkább elhalasztom holnapra. Majd kipihenten talán rájövök, mihez is kezdjek...

A felső ruhát csak félig sikerült lerángatnom magamról, aztán valahogy összegabalyodott a kötője. Ötpercnyi szöszmötölés után morogva dőltem ruhástul az ágyra, magamra rángattam a paplant, és bár egy kissé kényelmetlen volt így, lehunytam a szememet. Az álom azonnal elragadott, visszakergetve egy régi emlékebe.

Kényelmetlenül éreztem magam, mert nem tudtam, mit is kéne mondanom. Csak ültem Hale mellett, és hallgattam a csendet. Nem sirt, nem tombolt, egyszerűen csak meredt maga elé. Mindig ő volt az, aki vigyázott rám és megvédett engem, most mégis azt éreztem, hogy nekem kéne megvigasztalnom. De hogy lehetne vigaszt nyújtani valakinek, aki az egész családját elvesztette egyetlen nap leforgása alatt?

– Összepakolom a holmimat – szólalt meg hirtelen. Meglepetten kaptam rá a tekintetemet.

– *Miért?* – *Attól féltem, meg akar szökni vagy más örülségre készül. A fenti világ még egy felnőtt számára is veszélyes volt, nemhogy két tizenkét évesnek, mint mi.*

– *Most, hogy egyedül vagyok, elég egy kisebb zug is, ezt inkább átadom egy családnak. Wearék már hónapok óta nyomorognak a bal szárny egyik kis lyukában – állt fel az ágyról.*

– *Nem hiszem, hogy el akarnák venni az otthonodat... – szorult össze a torkom. Megszoktam már, hogy Hale itt van pontosan huszonöt lépésnyire a mi kabinunktól.*

– *Nem akarok itt maradni!* – *pakolta bele a párnáját egy kissé rongyos hátizsákba.*

– *Akkor gyere át hozzánk!* – *ajánlottam. Biztos voltam benne, hogy apa megengedné, ha szépen megkérem rá, de Hale csak a fejét rázta.*

– *Egyedül akarok lenni.*

– *Nem kell egyedül lenned – érintettem meg a karját, miközben a szemem megtelt könnyel. – Barátok vagyunk, melletted vagyok.*

– *De én nem akarom!* – *rántotta el a kezét.*

– *Hale!* – *suttogtam ijedten. Még sosem láttam ilyennek, még soha nem utasította el a közelségemet. Amióta az eszemet tudtam, úgy tekintettem rá, mint egy testvérré. Valakire, aki mindig itt lesz mellettem.*

– *A francba, Katie!* – *csattant fel hirtelen, és kipirult az arca a dühtől. Fogalmam sem volt, mi rosszat mondtam, de ösztönösen öszszébb húztam magam. – A fenébe is! – csapódott a táska a szemközti falnak. Nem mertem megmozdulni. – Csak arra tudok gondolni, hogy gyűlölöm őt! Érted? Tiszta szívből gyűlölöm, mert az ő hibája minden!*

– *Ez nem baj... – értettem meg végre. – Én is gyűlölöm Casimirt, mint mindenki más. Ez normális. – Ahogy Hale felnevetett, a pihék vigyázzba vágták magukat a karomon.*

– Nem arról a mocskokról beszélek – hajtotta le a fejét, és ökölbe szorultak a kezei. – Az apámról. Őt gyűlölöm. – Kikerekedett szemmel meredtem rá.

– Ezt nem mondd komolyan...

– De, de igen, Katie, komolyan mondom! – nézett a szemembe. Tényleg ott lángett a tekintetében a gyűlölet, amiről beszélt, de fájdalomkönyvek kíséretében. – Még csak nem is nekünk lopta az ételt. Egy másik családnak akarta adni! Kockáztatta az anyám életét is idegenekért! Miért nem volt képes meglapulni? Miért nem a mi biztonságunk volt neki az első?

– Jó ember volt... – suttogtam magam elé megrendülten.

– És mire ment vele, ha? – fúrta a kezét a hajába, mintha ki akarná tépni a tincseit. Ahogy hirtelen elém lépett és megragadott a vállamnál fogva, felnyekkentem. – Esküszöm neked, hogy soha nem fogok úgy meghalni, mint ők. Sosem lesz belőlem... vámpirkaja – vicсорodott el megvetően. – Bárhogy máshogy meghalhatok, de így soha! Érted?

– Igen – cincogtam. Egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán mély levegőt vett. Mikor ismét rám nézett, már újra az a Hale volt, akit mindig is ismertem.

– Gyere, segíts nekem összepakolni! – kérte. Lehajolt a földön heverő táskáért, aztán odanyújtotta nekem.

Véres sport

A hirtelen jött fény zavaró volt, kirángatott az álmaimból. Az arcom elé kaptam a karomat, és halkán felmordultam.

– A francba, Hale! Csavard lejjebb a világitást!

– Hogy mit szeretne a kisasszony? – Az idegen hangra úgy ültem fel, mintha a gerincem helyén rugó lett volna. Egy tíz év körüli lány álldogált az ablak előtt, kezében a függöny szélével, és zavartan engem figyelt.

– Csak álmodtam... Semmit... Bocsánat, de te ki vagy? – vontam össze a szemöldökömet idegesen. Ha így folytatom, hamarabb bukom le, minthogy azt mondhatnám: a jövőből jöttem.

– Lucinda a nevem. Itt dolgozom a házban – mosolygott rám. – Magdalena küldött fel, hogy segítsek a reggeli készülődésnél. Neki most sok a dolga, mert az Úrfiak kitalálták, hogy vadászni mennek ma, és még ételmet kell készítenie nekik az útra – csacsogta. Hosszú, szőke haját vörösés árnyalatúvá tette a besütő nap fénye. Szóval, erre ébredtem fel... Szinte már el is felejtettem, milyen a napfelkelte.

Izgatottan kászálódtam fel az ágyról, és a félig félrecsúszott ruhával mit sem törődve léptem az ablakhoz. A mesterséges fény még csak meg sem közelítette ezt a csodát! A színek sokkal élénkebbnek tün-tek. Mintha megteltek volna étellel.

– Ez gyönyörű... – sóhajtottam fel.

– A kisasszony felöltözve aludt? – mért végig Lucinda kizökkent-ve az álmélkodásból.

– Én csak... begabalyodtam egy kisé – mutattam meg a csomót.

– Szívesen segítettem volna este is, ha a kisasszony szól – nyúlt azonnal a kötő felé, és gyakorlott mozdulatokkal fél másodperc alatt kiszabadított a szorításból.

– Köszönöm! – sóhajtottam fel megkönnyebbülve. Oxigén... Végre...

– Igazán nincs mit. Készítettem oda mosdóvizet és új ruhát is – mutatott a szoba másik végébe. A kisasztalon egy lavórszerűség állt, a szék támlájára pedig egy fehér ruha volt terítve. Odaléptem hozzá, és a kezembe véve megállapítottam, hogy sokkal könnyedebb szabású, mint ami éppen rajtam van. Legalább nem kell azon is aggódnom, hogy megfulladok...

Gyorsan lemosakodtam, Lucinda segítségével felöltöztem és meg-fésülködtem, majd épphogy megettem az időközben felhozott regge-limet, mikor kopogtattak az ajtón. Belepillantottam a tükörbe, hogy nem kentem-e össze magam az étellel, aztán intettem a kislánynak, hogy beeresztheti a látogatót.

– Jó reggelt a hölgyeknek! – lépett be Casimir a szobába. Egyszerű, fekete nadrágot és szintén fekete, hosszú ujjú felöltőt viselt, amely combközépig ért neki, elől gombokkal összefogva. Lucinda arcára, ahogy meglátta, azonnal ragyogó mosoly ült ki – mintha valami isten-ség jelent volna meg előtte. Bármennyire is nem akartam elismerni, ha fogalmam sem lenne, hogy kicsoda is lesz Casimir, vonzónak

találnám. – Hogy aludt, szép kisasszony? – érkezett a kérdés, miközben a férfikéz kinyúlt, és kedvesen megsimogatta a gyermekfejet. Lucinda arcát vörös pír lepte el, és lesütötte a pillantását.

– Jól – felelte. – Köszönöm szépen! – Lehetetlenség volt nem észrevenni, hogy a kislány miféle bolond tündéralmokat kerget az úrával kapcsolatban. Ostoba gyerek! Muszáj valahogyan távol tartanom őt a veszélytől!

– És a másik szép hölgy? – érkezett ezúttal felém a kérdés, kikölkentve a kislány iránti aggodalmamból.

– Én is – füllentettem. Nem kell, hogy az egész ház tudomást szerezzen arról, hogy egy ruha kötőjét sem tudom egyedül kibogozni. Lucinda szerencsére nem árult el – túlságosan lekötötte Casimir bámulása.

– Szép napunk van. Arra gondoltunk Keith-szel, hogy kilovagolhatnánk, és elejthetnénk pár szarvast vacsorára. Lenne kedved velünk tartani?

– Mármint vadászni? – gondolkoztam el egy pillanatra. Lucinda halkan kisurrant a szobából, mire Casimir arcára mintha megkönnyebbülés ült volna ki. Talán zavarja a kislány rajongása?

– Sajnálom. Nem akartalak felkavarni azzal, hogy ilyen véres sportra invitállak... – szabadkozott.

– Nem! Nem, igazából, ez egészen jó ötlet. Szívesen megyek! – Ahogy felfogtam, mit is jelenthet ez, egy másodperc alatt fellelkesültem. Így könnyedén szerezhettek fegyvert, és az erdőben történnek balesetek...

Kihagyott egy ütemet a szívem, mikor Casimir tekintete keményen az enyémbe fúródott. Ha nem tudtam volna, hogy a gondolatolvasás nem tartozik a képességei közé, akkor megrettentem volna.

– Valami baj van?

– Nem, semmi – mosolyodott el hirtelen. – Csak elgondolkoztam... Használtál már íjat? – érdeklődött.

– Nem, még nem. – De csak egyszer mutasd meg, hogyan kell löni vele, és véged, te szörnyeteg!

– És a lovaglással hogy állsz?

– Nem lesz vele gond – húztam ki magam. Igaz, élő ló hátán még sosem ültem, de a szimulációs játékok között volt egy lovagi tornás, amiben mindig megvertem Hale-t. Ez volt az egyetlen, amiben ezt a csodát sikerült véghezvinnem. Csak nem lehet olyan nagyon más egy valódi állatot megülni.

– Akkor mehetünk? – nyújtotta felém a karját Casimir. Kelletlenül elfogadtam, aztán hagytam, hogy levezessen a lépcsőkön. Keith már a ház előtt várt minket három ló kíséretében.

– Tudtad, hogy igent fogok mondani? – pillantottam fel Casimirra.

– Mondjuk, hogy sejtettem – engedte el a karomat anélkül, hogy rám nézett volna, aztán a hófehér ló mellé lépett. – Ő lesz a tiéd. Lidércnek hívják. Gyere, ismerkedj meg vele! – intett a fejével, hogy menjek közelebb. Tétovázva teljesítettem a kérését. Ez a ló sokkal nagyobbak tűnt, mint a játékban, és valahogy a nyereg is furcsa volt.

Óvatosan kinyújtottam a kezemet, és megsimogattam a homlokát. Meleg volt és selymes. Az állat hálásan horkantott egyet, hogy megköszönje a gyengéd érintést, miközben a farkával csapott párat. Mély levegőt vettem, összegyűjtöttem a bátorságomat, aztán megkapaszkodtam a nyeregben, hogy fel tudjam húzni magam.

– Várj, segítek! – ajánlotta Casimir, de a makacsságom nem hagyta, hogy elfogadjam a segítségét.

– Menni fog egyedül is! – jelentettem ki büszkén. Megpróbáltam az egyik lábamat átlendíteni a másik oldalra, de a vádlim beleütközött

valamibe. A következő pillanatban már a földön ültem, az önérzetem pedig romokban hevert. A háttérből felhangzott Keith halk vihogása, és ahogy felpillantottam, Casimir is elfojtott egy kitörni készülő kacagást. Valószínűleg, jól szórakoztak a bénázásomon. Dühösen kászálódtam fel, aztán ütögetni kezdtem a ruhámat, hogy megszabaduljak a portól.

– Hé! – sikkantottam fel, ahogy Casimir a karjába kapott. A kezem önkéntelenül is kapaszkodót keresett a vállában. – Mit művelsz?

– Felültetek a nyeregbe – vigyorgott rám.

– Erre semmi szükség, egyedül is menni fog, csak kijöttem a gyakorlatból – pirultam el, és megpróbáltam minél messzebb távolodni a mellkasától, amelynek forrósága még a ruhán is átütött.

– Az látszik. Ugyanis férfi módra akartál felülni egy női nyeregbe – nevetett fel, aztán megtartva a súlyomat feljebb nyomott, és a ló hátára tett úgy, hogy mindkét lábam bal oldalon lógott. – Furcsa egy lány vagy te, Roderica Galahad... – nézett rám átható tekintettel, mintha belém akarna látni, aztán kezembe adta a kantárszárát. Elfehéredve igyekeztem a nyeregben maradni, amíg ő és Keith felszálltak a lovaikra, aztán megpróbáltam utánozni a mozdulataikat.

– Menj már! – suttogtam a lónak, mikor az nem volt hajlandó egy tapodtat sem mozdulni. – Na, gyerünk! Ne csináld ezt velem...

– Segítsek? – léptetett mellém Keith. Majdnem megint az ostoba önérzetem győzött, de aztán rájöttem, hogy ha nemet mondok, holnaputánig itt fogok ülni ezen a szent helyen – hacsak Lidérc meg nem unja addig, és le nem hajít a hátáról.

– Igen, köszönöm – sóhajtottam végül megadóan. A férfikéz átvette tőlem a kantárt, és a saját lovához kötötte.

– Azt hittem, hogy tudsz lovagolni. Legalábbis Casimir ezt mondta... – szólalt meg Keith pár perccel indulás után. Kettesben maradtam vele, mivel Casimir előrevágtázott.

– Az az igazság... – haraptam be a számat – ...hogymár rég lovagoltam, és akkor is férfinyeregben.

– Ezt komolyan mondd? – kerekedett el Keith szeme. – Hű, te aztán tényleg különleges egy nőszemély vagy.

– Botránnyosan különleges? – meredtem az előttünk lévő kapura. Rossz érzéssel töltött el, hogy Keith megvethet engem a viselkedésem miatt.

– Nem. Egyáltalán nem. Érdekesen különleges – felelte. Éreztem, hogy a pillantása az arcomat pásztázza, de nem mertem ránézni. – De azért ezt a férfinyereg dolgot ne nagyon terjeszd... Így is szerencséd, hogy Cas ki tudott húzni a pácból a nadrág miatt. Az emberek nagy része elég babonás, főleg egy ilyen kis városkában. A másik részük pedig az anyját is máglyára küldené pár aranyért – feszültek meg a vonásai.

– De te nem tartozol egyik csoporthoz sem... – tippeltem meg a viselkedése alapján.

– Nem, határozottan nem! – mosolygott rám, én pedig automatikusan visszamosolyogtam.

Casimir bevárt minket a kapuban, és kivezetett az utcára. A gyomrom enyhén görcsbe rándult, mikor a főtérre értünk, ahol előző nap még majdnem boszorkánynak kiáltottak ki. Ösztönösen összebb húztam magam a lovon, mintha így elbújhatnék az emberek szeme elől, de persze, ez nem sikerült. Voltak, akik nyíltan megbámulták a hármunkat, és voltak, akik csak oda-odalestek és susmorogtak. Keith egy kicsit gyorsabbra vette a tempónkat, amiért a ló hátán való bizonytalanságom ellenére most hálás voltam.

A várost védő falakon túlra egy hatalmas kapu és egy híd vezetett, amelyet két katona tárt ki nekünk. Innen egy földúton ügettünk majdnem az erdőig, majd egy kis ösvényen mentünk tovább. Újra és

újra élvezettel szívtam be a friss levegőt, arcomat pedig a nap felé fordítottam. Csodálatos volt ez a világ annak ellenére, hogy ott lebegett a fejem fölött a végzet bárdja. Nem akartam tudomást venni róla, amíg el nem jön az a bizonyos másodperc.

– Nemsokára elérjük a tisztást – szólalt meg Casimir úgy negyedóra után, aztán megint magunkra hagyott minket. Az arca gondterheltnak tűnt. Mintha csak érezte volna, hogy ez lesz élete utolsó napja.

Alig három perc múlva álltunk meg az említett tisztáson, ahol két fiatal, tizenkét év körüli fiú várt ránk – immár Casimir társaságában. Mellettük íjak és tegezek feküdtek. Fegyverhordozók lehettek.

Keith segített leszállni Lidérc hátáról, aztán átadta a kantárokat a fiúknak, hogy kössék ki a lovakat. Toporogva figyeltem, ahogyan Casimir és ő sutyorogva előkészítik a fegyvereket.

– Nesze! – nyújtotta át Casimir a barátjának az egyik íjat. – Menj nyugodtan előre, addig megtanítom Ricának, hogyan használja a sajátját.

– Amire utolértek, már biztosan elejtek egy szarvast! – vetette be magát Keith gyorsan a fák közé. Casimir egy másodpercig arrafelé meredt, amerre a barátja eltűnt, aztán hozzám fordult.

– Rendben, akkor kezdjünk neki! – tanácsolta. – Először is fel kell ajzani az íjat – állított be a megfelelő pozícióba. Az íjat a jobb kezembe adta a markolatánál fogva, az alsó szarvát a jobb lábfejemhez helyezte, aztán bal tenyeremet a fegyver hátára, a felső húrtartó alá fektette. – Ez az, tartsd szilárdan a könyöködöt a csípődön, aztán fordulj el jobbra! – csúszott a férfikéz a derekamra, hogy a megfelelő irányba fordítson. A levegőt visszafojtva hagytam, hogy irányítson, és végül sikerült feltennem az ideg fülét a bal kezemmel a helyére. – Ügyes – mosolygott rám Casimir. Megrándult a szám, de

végül az utolsó pillanatban elfojtottam a viszonzást. Csak azért tűrtem el, hogy tapogasson és utasítgasson, hogy később végezhessek vele. Márpedig egy gyilkosság – bárki is az alanya – nem deríthet jókedvre.

– Most mit csinálsz? – érdeklődtem, mikor Casimir a hüvelykujját felfelé tartva valamit méricskélgni kezdett az íjamnál.

– Csak azt mérem, hogy megvan-e a hat hüvelyk a markolat és az ideg között. Rendben, jó lesz – bólintott végül. – Most vedd át a bal kezedbe az íjat, én pedig hozom a vesszőt – hajolt le az egyik tegezhez, aztán előhúzza belőle egyet megint a hátam mögé lépett. Vízszintesbe fordította a kezében az íjat, és megmutatta, hogyan tegyem a nyílvesszőt a helyére.

– Ennyi? – kérdeztem izgatottan.

– Igen. Most pedig kilőjük! – lépett távolabb tőlem egy kicsit. – Állj kis terpeszállásba! – kezdte magyarázni a helyes testtartást, én pedig teljesítettem minden utasítását. Mikor a megfelelő pozícióban voltam, kiszemeltem magamnak az egyik fa törzsét. Pár másodpercig csak visszatartott lélegzettel fókuszáltam, aztán a jobb kezemet hátrahúztam, és az ujjaimat lecsúsztattam az idegről. A nyílvessző suhogva hasította keresztül a levegőt, aztán megállapodott a fában nem sokkal a megcélzott hely felett.

– Nos? – fordultam Casimir felé.

– Östehetség vagy, azt hiszem – bólintott elismerően. – Még egy próba, mielőtt elindulunk?

– Nem szükséges, menni fog – emeltem fel a tegeztartómat.

– Ti itt maradtok, és vigyáztok a lovakra! – adta ki a parancsot a fiúknak Casimir, mire azok leheveredtek a fűbe az állatok mellé.

Abba az irányba indultunk, amerre Keith is ment. Casimir elől, én pedig feszülten követtem. Egyfelől szörnyen zavart a hosszú szoknya

– még akkor is, ha kényelmesebb viselet volt, mint a tegnapi –, mert folyton beakadt a bokrokba, másfelől pontosan tudtam, hogy addig kell végrehajtanom a feladatomat, amíg be nem érjük Keith-t.

Már jó öt perce gyalogoltunk, mikor Casimir hirtelen kitartotta előttem a karját. Bosszúsan néztem rá, mert majdnem hasra buktam miatta, de ő csak a szája elé helyezte a mutatóujját.

– Mi az, mit...? – kezdtem volna, aztán meghallottam a halk motoszkálást. Casimir megragadta a karomat, és behúzott az egyik fa mögé. Az íjam közénk szorult, mégis olyan közel volt hozzám, hogy egy másodpercre elfelejtettem lélegezni. A pillantása az enyémbe fúródott, aztán hátrébb húzódott pár centivel. Óvatosan kipislantott a fa mögül, letette mellém a vállára akasztott bőrtáskát, majd intett nekem, hogy maradjak, ahol vagyok.

Elindult előre, én pedig a fához simulva leselkedtem. Egy őz volt nem sokkal előttünk. Azt hittem, hogy Casimir végezni akar vele, de ahelyett, hogy megállt volna pár méternyire, és felajzotta volna az íját, egyenesen az állat felé sétált. Óvatosan lépkedett, miközben halk, nyugtató szavakat suttogott.

Pont háttal áll nekem. Nem tudna védekezni. Talán fel sem fogná, hogy ki küldte a vesztét okozó nyílvesszőt, mielőtt meghalna – futott végig az agyamon. Az íjamat a földre támasztottam, és pontosan azt tettem, amire Casimir tanított.

Gyors voltam és halk, de a szívem a torkomba csúszott, és a fülemben zúduló vér dobolásán kívül alig hallottam valamit. Mire Casimir az őzhöz ért, már megcéloztam a hátát bal oldalon, hogy a nyíl egyenesen a szívébe hatolhasson.

Az ujjaim elkezdtek lecsúszni a húrról, de az utolsó pillanatban megmerevedtem. Az állat pár lépést arrébb sántikált – csak most vettem észre, hogy sérült a jobb mellső lába –, Casimir pedig a földre

helyezte az íját, és letérdelt mellé. A kezeim reszketni kezdtek, és apró verejtékcseppek ültek ki a homlokomra.

– Jól van, semmi gond... – motyogta, aztán hátraszólt nekem anélkül, hogy felém fordult volna. – Megsérült. Idehoznád, kérlek, a táskámat?

– Miért... miért nem ölod meg? – zavarodtam össze teljesen. Az általam ismert Casimir azonnal végzett volna egy sérült állattal. Hiszen védtelen gyerekeket, öregeket, nőket is szemrebbenés nélkül, élvezettel gyilkolt meg.

– Mert nem nagy dicsőség egy gyenge és sérült állattal végezni, akinek esélye sincs – morogta maga elé. – Segítesz vagy nem? – simított végig gyengéden az állat bundáján.

Egy másodpercig ledermedve álltam, mintha Isten sóbálványá változtatott volna, aztán leeresztettem az íját. Nem tehetem meg... – döböntem rá. Bármi is lesz egyszer Casimirtól, most még csak egy ember. Aki talán, nem is olyan gonosz, mint azt elképzeltem...

A felismerés gyomorrúgásként hatott rám. A földre hajtottam a fegyvert, mintha megperzselte volna a kezemet. Én erre képtelen vagyok! Apám rosszul választott, mikor Hale helyett engem küldött vissza.

A fa mellett heverő bőrtáskához sétáltam, és odavittem Casimirnek.

Rokoni vonzalom

Azt hittem, egy kiadós alvás után megkönnyebbülök, de nem így történt. Megint a Rejtekhelyről álmodtam – olyan valóságosnak tűnt, hogy szinte éreztem az orromban a csatorna jellegzetes szagát. A hűvös párnába fúrtam a fejemet, ám a szégyen lángjai így is marcangoltak belülről. Hogy amiatt, mert embert akartam ölni, vagy mert egyszerűen képtelen voltam megtenni – még a jövő ismeretében sem –, nem tudtam. Ha apám most látna, csalódott lenne. És Hale is...

– Mike azt mondja, úgy visított, mint egy kislány! – Hale a tanári asztalon ült, mi pedig körbevettük, akár egy mesemondót. A csatorna egyik kis szegletében kialakított osztályterem nem volt túl nagy, de ahhoz pont megfelelt, hogy megtartsuk az elméleti órákat. És persze nem

is voltunk túl sokan. A csoportunkban összesen tizenkét kiskorú volt, ebből három még túl kicsi a tanuláshoz.

– *Úgy hincegsz, mintha te végeztél volna a vérszívóval, nem Mike és Perry!* – Payton a második sor bal oldali asztalánál ült, lábai a pad tetején pihentek. Ő volt a Rejtekhely szép- és rosszfiúja egy személyben, és élete legfőbb céljának tekintette, hogy az idegeimen táncoljon.

– *Hale csak elmesélte, mi történt – vettem védelmembe a legjobb barátomat. Payton egy hanyag mozdulattal végigszántotta sötétbarna tincseit az ujjával, és az ajka gúnyos mosolyra húzódott. Az egész lénye annyira bosszantóan nyugodt és öntelt volt, hogy a tenyerem azonnal viszketni kezdett.*

– *Már értem, miért dicsekszel más sikereivel. Hogy is végezhetnél egy vámpírral te magad, ha egy kislánynak kell megvédenie tőlem is? – mért végig lenézően. Az agyamat elöntötte a forró gőz.*

– *Hé, hé, Katie, nyugalom!* – Hale az utolsó pillanatban kapta el a karomat, és annál fogva tartott vissza.

– *Eressz el, hadd húzzak be neki!* – fújttam.

– *Most a barátodat akarod védeni, vagy a kislány jelző fáj ennyire?* – röhögött fel Payton. Meg sem rezzent, a lábait sem tette le a földre, mintha egyáltalán nem félne tőlem. Tényleg csak egy béna, gyenge kislánynak tart.

– *Bunkó!* – sziszegtem oda neki. Többre nem futotta, mert apám léptei figyelmeztettek arra, hogy kezdődik az óra. Gyilkos pillantással sétáltam el Payton mellett, aztán leültem a helyemre.

– *Szép napot mindenkinek!* – tett le apa egy közepes méretű papírdobozt az asztalára. Megtörölte a homlokát, aztán a tekintetét végigjáratta az osztályon. Észrevehette, hogy valami nem stimmel, mert először az én arcomon állapodott meg a pillantása, aztán Paytonén.

végül *Hale-én, de nem szólt egy szót sem. – Hoztam nektek valamit...*

Oszd ki, kérlek! – intette oda magához Faith-t az első sorból.

– Ez micsoda? – lengette meg a kezében Hale a furcsa szemüveget.

– Szimulációs játék. Most fejlesztettem ki... – Halkan felsóhajtottam. Apa sokszor az életét kockáztatta, hogy beszerezze, ami a kísérleteihez szükséges, én pedig frászt kaptam a gondolattól, hogy baja eshet odafent. Ha létfontosságú alkatrészekről volt szó, mint például az a dugattyú a víztisztító készülékhez, amit pár éve szerelt össze, kicsit könnyebben viseltem a helyzetet, de egy játék miatt fellógni a vámpírok uralta felszínre, felelőtlenségnek tűnt. – Be lesztek zárva egy középkori várbörtönbe, elrejtettem pár használati tárgyat, amit meg kell találnotok, és a segítségükkel ki kell szabadulnotok. Hajrá! Aki jól teljesíti a feladatot, bekerül egy különleges projectbe.

– Milyen projectről van szó? – Hale lelkes kérdése mosolygásra készítette apát.

– Majd megtudjátok később... Szemüvegetek fel!

Persze Hale győzött. Ő jutott ki elsőként a fogságból. Payton talán egyetlen másodperccel végzett később, aztán öt perc múlva már én is levehettem magamról a szemüveget. Tőlem csak egy kevéssel maradt le Faith és John. A többiek vagy jócskán késve oldották meg a feladatot, vagy ki sem jutottak élve. Akkor igazán élveztem ezt a tanórát – csak az bosszantott, hogy Payton megelőzött. Izgalmasnak tűnt bezárva az életemért küzdeni és megölni az ellenséget a megtalált kessel. Ostoba voltam, hogy azt hittem, a valóság is ilyen. Hogy ennyire egyszerű elvenni valaki életét... Hale-nek menne, ő nem hátrálna meg soha! – emlékeztetett a belső hang gúnyosan. Igen, Hale igazi harcos. Hosszú évekig készült arra, hogy végezzen Casimirrel, és boszszút álljon a családjáért és az emberiségért. Nekem pedig megvolt a

lehetőségem, hogy végrehajtsam helyette a feladatot, mégsem tettem meg. Paytonnek igaza volt: csak egy gyáva és gyenge kislány vagyok, semmi több.

Egy hangos gyermeki kacaj zavarta meg az önmarcangolásomat. Lassan tápászkodtam fel az ágyról, aztán az ablakhoz sétáltam, és egy kicsit arrébb húzva a függönyt kikukucskáltam. Az épület előtti udvaron Lucinda éppen a sérült őzet ugrálta körbe lelkesen, miközben Casimir valami vicces történetet mesélhetett neki, mert a kislány újra és újra felnevetett.

A férfi arcán vidám mosoly ült, keze az állat fejét simogatta gyengéden. Amint odaadtam neki az erdőben a bőrtáskát, egy kürttel magához hívta a két fegyverhordozót és Keith-t, majd szekeret hozatva hazahozta az őzet. Ellátta a sérülését, és befogadta arra az időre, amíg felgyógyul. Hihetetlennek tűnt, hogy a két Casimir – az udvaron álló és a gyilkos – egy és ugyanaz a személy.

Mitől fog szörnyeteggé válni? Mi lehet az oka, hogy az örök életet és kárhozatot választja? Hogyan lesz belőle kegyetlen, hidegvérű mészáros? Újra és újra végigfuttattam a tekintetemet a finom vonásokon, de egyszerűen nem tudtam rájönni a szörnyű titokra.

Aztán a levegő hirtelen a tüdőmben akadt. A gondolatvillám keresztülhasított rajtam, felvillanyozva minden egyes sejtemet.

Mi lenne, ha kideríteném az okát? Ha megállítanám őt, mielőtt elvesztené a lelkét? Akkor nem kéne gyilkossá válnom, de megmenethetném a jövőnket. – Az izgalomtól megremegett a gyomrom.

Gyorsan felkészültem, aztán a szoknyámat enyhén megemelve lerohantam az emeletről. Cipőim kopogása visszhangot vert az előcsarnokban. Mielőtt kiléptem volna az ajtón, vettem egy mély levegőt, és felöltöttem az arcomra egy mosolyt.

– Á, megjött a másik szép hölgy! Jó reggelt! – biccentett felém Casimir egy félmosollyal az arcán, mire Lucinda és – legnagyobb bosszúságomra – én is elpirultunk a bóktól. – Jobban érzed magad?

– Igen, minden rendben – bólintottam. Tegnap, amikor Casimir ellátta az őz sérülését, azt füllentettem, hogy kissé szédülök. Így gond nélkül visszavonulhattam a szobámba a lelkiismeretemmel viaskodni. – Csak nem szeretem a vért – rázkódtam meg, miközben az őz bekötözött lába felé pillantottam.

– Én segítettem az Úrfinak kitisztítani a sebet – fordult felém Lucinda csillogó szemekkel.

– Úgy bizony, nagyon ügyes kis segédem voltál! – borzolta össze ismét Casimir a szőke tincseket – úgy látszott, ez egy megszokott gesztus a kislány és közte, mert Lucinda ösztönösen belebújt az érintésébe.

– Szóval, értesz az ilyesmihez?

– Mihez? – Casimir arcáról hirtelen leolvadt a mosoly.

– Hát, az orvosláshoz – tartottam a kezemet az őz orra elé, aki megszaglászott, aztán végignyalt.

– Ó, Casimir Úrfi jobb, mint az igazi gyógyítók. Saját maga keveri a gyógyszereket a pince...

– Elég volt! – szakította félbe Casimir Lucinda elragadtatott szónoklatát. Ő és én is megremegtünk a keményen felcsattanó hangtól. A férfitekintet jégcsapként fúrta keresztül a riadt gyermekét egy másodpercre, aztán mikor észrevette, hogy figyelem, megenyhültek a vonásai. – Ne untasd Ricát a fecsegésseddel... – utasította rendre kedvesebb hangon a lányt.

– Sajnálom... – motyogta maga elé Lucinda. Megszégyenülten gyűrögette a szoknyáját, miközben behúzott nyakkal pislogott fel a gazdájára, mintha valami rosszat tett volna.

– Menj, segíts Magdalenának a konyhában! – intett Casimir a ház felé a fejével. Lucinda azonnal engedelmesen bólintott, aztán elsietett.

– Nem zavar, ha mesél – vontam meg a vállamat. Biztos voltam benne, hogy nem azért kapta a szidást, mert csacsogott. Casimir valamiért nem akarta, hogy tudomást szerezzek arról, ami a pincében folyik.

– Mert nem hallottad még, mikor igazán belelendül – nevetett fel öblös hangon, majd a karját nyújtva nekem a kert felé vezetett.

– Azt hiszem, eleget leszek itt ahhoz, hogy megtapasztaljam. – Próbáltam őszintének tűnő mosolyt ölteni, mikor Casimir kíváncsián rám emelte a tekintetét.

– Ez azt jelenti, hogy elfogadod az ajánlatomat, és az esküvő után is velünk maradsz? – A hangja lelkesnek tűnt, de nem voltam biztos benne, hogy őszinte is.

– Igen – bólintottam. Ragyogó mosoly ült ki a férfiarcra, nekem pedig félre kellett néznem egy másodpercre, hogy ne vörösödjek el teljesen. Casimir túl jóképű volt, de nem hagyhattam, hogy ez hatással legyen rám vagy a terveimre. Ő csak egy gyilkos! – ismételtettem magamban. Vagyis az lesz, ha nem maradok teljesen józan, és nem mentem meg a lelkét.

– Ez a hír kimondhatatlanul boldoggá tesz! – emelte fel a karjáról a kezemet, és egy csókot lehelt rá. Zavartan köszörültem meg a torkomat.

– Kérdezhetek valamit? – szólaltam meg gyorsan témát váltva.

– Természetesen.

– Mikor idehoztál, azt mondtad, a városban lakók titokzatos Úrfinak tartanak, és megígérted, hogy elmagyarázod, miért... – emlékeztettem.

– Ó, igen, persze... – bólintott szórakozott csillogással a szemében. – Tudod, ha egy ilyen hatalmas birtokon élsz, elkerítve a világtól, az nem furcsa. A nemesség szeret elkülönülni. Viszont, ők dicsekedni is szeretnek azzal, hogy az úri réteghez tartoznak. Ünnepségeket rendeznek, vendégeket hívnak, szolgálak garmadát tartják maguk mellett, akik elviszik a gazdagságuk hírét az egyszerű embereknek is.

– Te nem ilyen vagy.

– Nem igazán. Sosem tartok ünnepségeket, és csak annyi szolgát foglalkoztatok, amennyire tényleg szükségem van. Nem szeretek kérkedni azzal, ami nem az én érdemem – vontam meg a vállát.

– Ez igazán... jó tulajdonság.

– És az igazság az, hogy nem nagyon vagyok oda az emberekért. Nem tudják értékelni, amijük van. Csak akkor jönnének rá, hogy milyen jó dolguk volt, ha elvesztenének mindent. Néha annyira ostobák, felszínesek és idegesítőek – sóhajtott fel fáradtan. Haragosan szaladt össze a szemöldököm. Na, ez a kijelentés már sokkal inkább illett a Casimirról alkotott képembe! Megtorpantam, és kihúзва magamat a férfikarból, szembefordultam vele.

– Lehet, hogy csak nem ismered őket eléggé. Minden egyes emberélet fontos! Nem tudhatod, hogy ki mire rendeltetett ebben a világban, és senkinek nincs joga eldönteni, ki élhet és ki nem! Nem vagyunk istenek! – kapott el az indulat. Hirtelen láttam magam előtt Hale édesanyját, aki esténként mindig mesét mondott nekünk gyerekként, és az édesapját, akinek az volt az egyetlen bűne, hogy ételt lopott egy vámpír talpnyalójától, hogy másoknak segítsen. Kivérezve hagyták őket a kivégzőtéren a többi áldozattal együtt, hogy példát statuáljanak velük. Nem néztük végig a halálukat – apám nem engedte –, de el tudtam képzelni, milyen érzés lehet, mikor vámpírok táplálkoznak az ember testéből úgy, hogy érez minden egyes harapást.

– Nyugalom, Rica! – A hihetetlenül kék tekintet döbbsenten meredt rám, én pedig reszketve fordítottam félre a fejemet. Tudtam, hogy ezt nem kellett volna, de hirtelen előtörtte a vörös köd az agyamat, és nem voltam képes uralkodni magamon. A kezem még mindig ökölbe szorult, és bármennyire is igyekeztem, az izmaim nem tudtak elernyedni. Casimir ujjai az állam alá kúsztak, és addig tolták finoman a fejemet, amíg a szemébe nem néztem. – Sajnálom, nem akartalak felzaklatni. Félreértettél engem... Nem kívánom egyetlen ember halálát sem, sőt! Az, hogy egymást pusztítják babonák miatt... Ez a szememben ostobaság. Titokzatosnak tartanak, csak mert jobban szeretek egyedül vagy a családom körében lenni, mint idegenek közé járni, és mert értek olyan dolgokhoz, amelyekhez szerintük nem lenne szabad – magyarázta halkán, mintha attól félne, valaki kihallgat minket. – Ha nem az lennék, aki vagyok... Ha nem élvezném az uralkodó támogatását... Már én is rég egy máglyán égnék – ismerte be. – Hogy gondolhatod, hogy nem számít nekem az élet? – nézett rám olyan szomorúsággal a szemében, hogy hirtelen lelkiismeret-furdalásom támadt.

– Nem... Én nem... – próbáltam tiltakozni. – Csak, amit mondtál...

– Sajnálom... Édesanyádat juttatta eszedbe, igaz? – szomorodtak el a vonásai, miközben ismét a karjába fűzte az enyémet, és továbbvezetett. Fogalmam sem volt, miről beszél, de bólintottam. – Ne haragudj rám! Nem akartalak felzaklatni. Tudod... – gondolkozott el egy pillanatra. – Egyszer gyerekkoromban láttam az édesanyádat. Hasonlítasz rá.

– Igazán? – nyeltem nagyot. Ez a téma túl kényesnek tűnt...

– Igen. Felettből érdekes, hogy nem külsőleg – nevetett fel halkán. – Ha nem tudnám, hogy az ő lánya vagy, el sem hinném – mért végig. Idegesen pillantottam körbe.

– Gyönyörű ez a kert... – tereltem gyorsan ismét másra a szót. Csak most vettem észre, hogy már a bokrok takarásában sétálgatunk. Tegnapelőtt ilyenkor még azt tervezgettem, hogy itt követek el egy gyilkosságot.

– Régen édesanyám ápolta. Nagyon szerette a növényeket – meredt a távolba a kék tekintet, mintha szomorú emlékképeket látna maga előtt délibábként felbukkanni.

– Fogadjunk, hogy a rózsza volt a kedvence, igaz? – próbáltam meg oldani a feszültséget. A külső bokrokon gyönyörű vörös, a kert belsőjében lévőkön pedig fehér rózsák nyíltak.

– Tévedsz... – rázta meg a fejét Casimir legnagyobb meglepetésemre. – Ezek az én kedvenc virágaim – lépett az egyik bokorhoz, aztán egy mozdulattal letört egy félig kinyílt vörös rózsát. Az orrához emelve mélyen beszívta az illatát, majd felém nyújtotta a virágot.

– Köszönöm – nyúltam ki, hogy átvegyem. Éles fájdalom hasított belém, ahogy a tüske felhorzsolta a bőrömet, és az ajkaimat, ha halok is, de önkéntelen szisszenés hagyta el. Mielőtt a számba vehettem volna az ujjamat, egy kéz fonódott a csuklómra.

– Sajnálom, az én hibám – húzta elő a nadrágövére kötött fehér zsebkendőt, majd óvatosan az ujjam köré tekerte.

– Semmi... semmi baj – nyeltem nagyot. A mi világunkban egy ehhez hasonló apró seb akár halálos is lehetett volna. Ha egy vámpír közelében történik egy ilyen baleset, és kiszagolja... A gondolatától éreztem, hogy elsápadok, és a lábamból kifut az erő.

– Hé, hé! – kapott el az utolsó pillanatban a derekamnál fogva az erős férfikéz. – Látom, tényleg nem bírod a vért... Jól vagy?

– Aha – motyogtam, miközben próbáltam ráfókuszálni a világra, ami forgott velem. Mikor halk kuncogást hallottam a fülem mellől,

forróság öntötte el a testemet. Csak most tudatosult bennem, hogy mindkét karom Casimir nyakában van, az ő kezei pedig a csípőmön nyugszanak. Zavartan próbáltam meg eltolni magamtól, de ezzel csak azt értem el, hogy megint összecuklottam, és még szorosabban vont magához.

– Látom... – nevetett fel ismét. – Gyere, ülj le egy kicsit! – húzott maga után, megtartva szinte a teljes súlyomat, mert én képtelen voltam rá. Mikor ülő helyzetbe kerültem, megkönnyebbültem egy kissé. A meleg test távolabb került tőlem, és a világ is biztonságosabbnak tűnt, úgyhogy nem kellett a lábam erejére hagyatkoznom. – Vegyél mély levegőket! – tanácsolta, miközben kisépért egy zavaró tincset az arcomból – ez a gyengéd gesztus egyáltalán nem segített abban, hogy összeszedjem magam.

– Sajnálom, totál lúzer vagyok... – hagyta el sóhajként az ajkaimat, mielőtt átgondolhattam volna, mit is mondok. Abban a pillanatban, ahogy az agyam ismét működni kezdett, ledermedtem. Nem mertem felnézni Casimirre, mert féltem attól, hogy mit fogok látni majd az arcán.

Eltelt jó pár másodperc anélkül, hogy bármi történt volna, én pedig kezdtem azt hinni, hogy valójában meg sem szólaltam hangosan, csak képzeltem. Óvatosan pislogtam fel a szempilláim alól, és egyenesen Casimir fürkésző pillantásával találtam szemközt magamat. Túl szép lett volna...

– Mi az a totál lúzer?

– Én csak... Azt jelenti, hogy nagyon szerencsétlen és ügyetlen vagyok – magyaráztam természetesnek szánt hangon. – A mi vidékünkön így mondják... – Lélegzet-visszafojtva vártam a nyilvánvaló füllesztésemre a reakciót. Casimir egy másodpercig még figyelt engem, aztán bólintott.

– Értem. Totál lúzer... – ismételte meg ízlelgetve az újonnan tanult szavakat. – Nem vagy totál lúzer – mosolygott rám. Csak most vettem észre, hogy a rémülettől a szívem majdnem szétrepesztí a bordáimat. – Fáj még? – fogta meg újra a kezemet, és letekerve az ujjamról a zsebkendőt, megvizsgálta a sebemet.

– Egy kicsit – vallottam be, és kissé megkönnyebbültem, hogy az előbbi hibámon ilyen könnyen túlléptünk.

– Csak egy pillanat... – pattant fel mellőlem hirtelen. Az egyik bokorhoz sétált, letört róla egy újabb rózsaszálat – ezúttal egy hófehéret –, majd az oldalán lévő tokból előhúzott egy törst, és levágta róla a szúrós töviseket. – Ez megy a hajad színéhez – térdelt le ismét eléem, és a tincseim közé tűzte a virágot.

– Köszönöm – sütöttem le a szemeimet, de így is magamon éreztem az égető pillantást.

– Mondták már, hogy gyönyörű vagy? – A kérdéstől a tüdőmben rekedt a levegő. Nem létezik, hogy Casimir udvarol nekem! Nem, az lehetetlen... A rokona vagyok. Vagy legalábbis ő azt hiszi. Tisztára megőrültem, már képzelődöm! – nevetett fel a belső hangom.

– Csak az apám, de ő nem számít – vontam meg a vállamat.

– És én számítok? – jött a halk kérdés. Elkerekedett szemekkel néztem fel Casimirra.

– Tessék? – A hangom szinte cincogásként hatott, mintha nem is én beszéltem volna.

– A leveleink miatt maradsz? Hogy... mellettem legyél? – Az erős férfikéz a sajátjába fektette az enyémet. A hirtelen pániktól dermedten meredtem rá. Mi a fene folyik itt? A Kódexben erről semmit sem írtak – erre tisztán emlékeztem! Rodericát mindig úgy festették le, mint egy visszafogott nőt, akit sosem érdekeltek a férfiak. Vissza is

utasított egy csomót közülük, és... Uramisten! Azért mondott mindig nemet, mert ő és... Casimir?

Úgy pattantam fel a kis kerti padról, mint Payton, mikor Hale rajzszöveget tett a székére harmadikban.

– Rica? – A bizonytalan férfihangtól a frász tört rám. – Meg... meggondoltad magad? Azt írtad, semmi sem gátolhat minket...

– Nem... Igen... Én... – teljesen összezavarodva dadogtam leblokkolt aggyal.

– Cas! – Keith kiáltásától összerementem. Mikor kilépett az egyik bokor mögül, és meglátott minket, megtorpant, és furcsa tekintettel mérte végig a párosunkat. Vajon ő tud arról, ami Casimir és Roderica között folyt? Nem... Nem, biztosan nem. Akkor Casimir már korábban is próbálkozott volna nálam, de megvárta, amíg nyugodtan kettesben maradunk. – Bocsánat, azt hittem, egyedül bujkálsz itt...

– Mi történt? – jött a kérdés Casimirtól. A kezei ökölbe szorultak, az arcizmait pedig mintha viaszból öntötték volna. Látszott rajta, hogy ideges, amiért félbeszakították a vallomását. Engem ezzel szemben elöntött a pillanatnyi megkönnyebbülés.

– Itt van Regan. Veled és Ricával szeretne beszélni. – Ég veled megkönnyebbülés...

– Miről? – kérdeztem, miközben most már tényleg az ájulás környékezett.

– Állítólag megtalálták a szolgálóid holttestét.